

Uppt. av P. H. P. Johansson
Möringeefter Rudv. Perssoni Glivarp.

Anmärkingar:

SnoppkavlarSpökeBlöka.

Blom 218

Snoppkavlar.

För i världen graserade snoppkavlar
alldeles förfärligt på Hallandsås. De, som inte
ville hålla med dem blevo illa ansatta och
de, som på ett eller annat sätt höllo dem
med underrättelse, straffades av svensarna.
Det var en svår tid för bondebefolkningen i
 dessa bygd.

Ett stycke yngre på åsen bodde ett
par gamla och älderstigna människor,
vilka kallat sig ett leka bröd på julaftonen.
Det var fattigt i hemmet och man hade inte
färsen då lyckats på något mjöl-Snoppka-
varne, som uppehålls sig i närheten, kände
lusten av brödet, varför de skyndade sig
dit. Folv stycksen kommo in i den lilla stu-
gan och tog hela brödbakset. Gubbens
protesterade i det längsta, men detta retade
dem yttermera, och för det han inte skulle
kunna springa iväg och underrätta den svenska

(7 82)

styrka, som låg i Engelhalen, började man
ett hål i väggen, storrade gulebens sviga
sköts in i detta och slogs en proppe i. På så
sätt fick hon stå beundad, för att äse huru
de pleurade stugan på det lilla som fanns
av matrosen. Fulla och mätta hade de sig
sedan på bänkarna; stugan, sedan de först
kort pistoleerna ifrån sig på bordet. Sedan
de sällsat in, tog gumman vatten och stänk
över på golvhalen på dessa, så att brudet
blev rött.

Därefter gick hon ut i stallet. Där
besågde hon mannens stora skinnvanta
på sin fötterna på hästen, ledde ut denna
och satte sig upp, samt red i flögsvete flög
till Engelhalen. Där kallade hon upp befäl
havaren, som i spritsen för en större styrka red
upp till gården där snarvagnarna befann
sig. Huset omringades. När snarvagnarna
närmande greps de efter pistoleerna för
att skjuta, men alla klickade. Inte ett
skott gick. En efter en blevo snarvagnarna
tagna och fördes med livet som sina bratt.
Därefter blev bonden befriad och fick för den
dag en vasa i fred.

Stamfaderen för min släkt, vars namn
var Lilja, hade i sin ungdom varit snarvagnare.
När eftersparningarna skedde, hade han flytt upp till
Småland, där någon könde honom. Där uppehåll
han sig till det blev lugnt, då han återvände till
Skåne. Han medförde då ett helt lass pengar, för vilka
han köpte en gård i Tomary, på vilken han sedan kunde
sin återstående ~~livstid~~ levde ett exemplariskt liv.

Uppt. av P. P.

Anmärkingar:

efter Rudv. Persson

i Öfivarv.

Spöke

En afton, då en bonde stod och samtala-
de med stalldrängen på Öfivarvsgårdens, kom
en skjuts med våldsam fart körande ge-
nom alléen. Man såg i mörkret att
det var färsport med tvänne kalvante
hästar, vars ögon glödde av eld. Den kör-
de i rask fart upp på borgsiden, där
man tydligen hörde skjutens stanna.
Man stod där både länge och väl, men
utan att ~~man~~ hörd~~de~~ den åter köra där-
ifrån. Då kunde man icke längre sty-
ra sin nyfikenhet, utan följdes ~~man~~ åt
upp till borgsiden för att se. Men
där såg man varken hästar eller vagn.
Och likväl hade man icke kunnat kört nå-
gon annan väg därifrån. Man förstod då
att det var en språkskjuts.

Upppt. av P. J. M.

Anmärkingar:

efter Ludv. Persson

i Skillinge.

Språket

Det hände en gång att postbudet från Skillinge ~~kom~~, under vägen från Engelholm Kradsigt så länge, att det var natt, då ^{han} det kom till Mumba Hjumpy. Och därtill själva julnatten. I närheten av nämnda plats hörde postbörjaren en röy röda framöver gatan. Kommen midt på honom stannade den. "Sitt upp!" ropade en hård stämmas befällande ton. Postbörjaren vågade icke annat. I vådsam fart körde in den besynnerliga skjutaren, som var försedd med två svarta hästar, i väg till Skillinge. Där stannade den vid stora tronnen, där postbörjaren med stor ofärdje steg av. "Hälsa den nu från general Horn, att de som kan vara stilla obala vara det, åtminstone om julnatten annars obala de här vid gården på mig att göra," hordes sammans befällande stämman åter från röynen. Därefter vände skjutaren och for bort åt sammans ^{häll}, om den kommit.

Uppt. av R. G.

Anmärkingar:

efter Andv. Persson

i Ljlivarp.

(f. i Rebbelberga)

Gustar o spåker.

I Uaröjs hade man antogt en ny väg åt Örkelljungskället, varvid den gamla kyrkogräven slopats. En person hade sedan byggt ett hus tvärs över denna. Midt emot varandra, på stenpöten hade man ~~gjort~~^{åstadkommit} två små halvskas stora örnungar. På min fråga till husets ägare vad dessa skulle vara avsedda för, svarade han, att de blivit gjorda för att gästarna skulle komma fören. "Och det var som naturligen väl att jag tänkte därpå", sade han, "ty varje kväll hör jag hur de susa och fräsa under golvvet. Hade ju inte vidtagit denna åtgärd skulle de säkertligen sprängt hela huset. Jag tänkte inte på försin efteråt hur parligt det är att bygga över gamla kyrkogrävar."

Uppt. av P. ju. *P. Johnson*

Anmärkingar:

efter Rudv. Persson

i Glivarp. *från Skåne*

Uppt. i 1914

Kilbucka.

Det berättas om en präst i Inyestadsö som var så klok, att då han begravde ett lik, bordsade han kunna säga vart själen togit vägen, om han kommit till det goda eller onda. Så var det en bonde, som bestöt att prova honom. För ändamålet lät han lägga sig i en littekista. Man skruvade på locket den dag, som blivint beständ för begravningen. Efter denna frågade de i Konungslätten invigda, var hans själ var. "Det vet jag icke", svarade prästen och såg tom full ut. Om en stund kom han tillbaka och kunnigjorde dem att han gått till Hades. Efteråt skulle man ha varit bonde i igen. Men förr man då att han var död. Man hade glömt att anbringa några luft hål på kistan och under den tid som fröflutit mellan första frågan och kyrkoherdens sista svar hade han blivint kvävd.

Uppt. av P. Yⁿ

Anmärkningaz:

218

efter Rudv. Persson

i Glivarp.

Klaka

Ud Rundertum utanför Engelhalen be-
 gann sig för en del år sedan en klok, som
 hämtats från Småland för att ge besked
 om skatte, som man trodde där vara för-
 varade. Så blev han kallad till en när-
 behögen gäst för att beta ett kreatur,
 som blint sjukt. Under tiden lät han
 sin stora svartkonstbok ligga på en stenhäll.
 När han väl var gongen började en av de
 närvarande att läsa i den, vilket hade
 den påföljd, att hela brönnar av skarpar
 komms flygande. Till slut blev det
 så många, att man började bli rädd
 för anfall. I detsamma ögonblick
 lertid den klake, som strax läste bort
 dem.